A°. 1837. N°. 61.

ZONDAG DEN 30sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij

PARAMARIBO, *den 27 Julij 1837.*

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie*, zijn verleend geworden:

Aan de Slaven *Lisette, Jetta* en *Willem*; toebehoord hebbende aan A. J. VAN DEN BERGH Weduwe P. D. VAN DE VIJVER.

Aan de Slaven *Eva, Sophia, Margaretha, Alexander, Elisabeth* en *Christina*; toebehoord hebbende aan ALEXANDER MAC INTOSH.

Aan de Slavin *Mietje*; toebehoord hebbende aan R. P. ZEELEN.

Aan den Slaaf *Frans*; toebehoord hebbende aan A. E HALFHIDE.

Aan den Slaaf *Frans*; toebehoord hebbende aan T. SEVENOAKS.

Aan de Slaven *Susanna, Sophia, Fredrik, Sophia, Jansie, Harry, Bebe* en *Jan*; toebehoord hebbende aan wijlen L. THIJM.

Aan de Slavin *Sally*; toebehoord hebbende aan G. LE CLERCQ.

Aan de Slavin *Totontje*; weleer toebehoord hebbende aan wijlen M. J. PREEGER.

Aan de Slaven *Vinkel, Adolf, Louisa* en *Albertus*; toebehoord hebbende aan J. A. W. RIVOIRE.

Aan de Slaven *Angelica* en *Badina*; toebehoord hebbende aan de Weduwe E. C. MARTZILGER geb. FERRAND; — en dat gemelde Gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

LISETTE TUIMELAAR.
HENRIETTE DUIKELAAR.
WILLEM GERHARD TAFELBOOR.
EVA VAN DER KNOP.
SOPHIE VAN DER KNOP.
MARGARETHA VAN DER KNOP.
ALEXANDER VAN DER KNOP.
ELISABETH VAN DER KNOP.
CHRISTINA VAN DER KNOP.
MARIA GOUDVISCH.
FRANS JOHANNES CEDERBOOM.
FRANS PIETER LA FLEUR.
MARIA SUSANNA PALMHOUT.
JACOBA SOPHIA PALMHOUT.
FREDRIK PHILP AVONDSTOND.
MARTINA SOPHIA REGENBOOG.
JOHANNA ALBERTINA MORGENSTOND.
CHRISTIAAN HENDRIK MORGENSTOND.
ELISABETH HAMER.
JOHANNES JOSEPHUS JOACHIM DUIZENDSCHOON.
SALLIJ RIETPONT.
MARIANA GEERTRUIDA PURPERHART.
ALBERTINA PLUVIOSE.
JOHAN ADOLPH WILHELM PLUVIOSE.
LOUISA CATHARINA PLUVIOSE.
JACOB THEODORUS ALBERTUS PLUVIOSE.
PHILIPPINA ANGELICA LEPELBLAD.
JOHANNA MARIA BADINA DAMSTEDE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE-STAND.

PARAMARIBO, *den 27 Julij 1837.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: VOLKERT VAN HALM JACOBSZ., *jongman*, van de Hervormde Gemeente, geboren te *Waalwijk* en MARIANNE JEANNETTE BOON, *jonge dochter* geboren te *Suriname*, van de Luthersche Gemeente, beide alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 27sten dezer, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. F. Nickerson, van Boston, hebbende 27 dagen reis; Passagiers de Heeren J. H. Pohl en Martin Schwörer.

Idem, het Schip *de Zwaan*, Kapt. C. J. van Driesten, van Amsterdam; hebbende 65 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 28sten dezer, het Schip *Paramaribo*, Kapt H. L. Kaijser, naar Amsterdam; lading: 296 vaten Suiker, 33 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen, en 4208 ℔ oud Koper.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 30 Mei 1837.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 10 *Mei*. Men schrijft uit 's Gravenhage dd. 9 Mei:

Men heeft de blijde tijding uit Berlijn ontvangen, dat Prinses Albert van Pruissen voorspoedig van eenen Zoon bevallen is.

— Heden is er, ter gelegenheid van den 27sten verjaardag van H. K. H. de Prinses Albert van Pruissen, dochter des Konings, groot familiediner ten hove gehouden.

De invoer van thee in Engeland is eeniger mate uit de volgende opgaven na te gaan: Van 1 Januarij tot 5 April jl. is alleen in Londen voor 5,440,000, in Liverpool voor 600,000 en in Dublin voor 480,000 ponden inkomende regten betaald. Uit Londen zijn 1,579,000 en uit Liverpool 72,000 ponden uitgevoerd. In de hoofdstad waren op 5 Jauuarij jl. gestapeld 24,920,000 ponden thee, uit den vrijen handel voortspruitende, 12,300,000 ponden thee van de O. I. Compagnie, onverkocht en dito, 5,617,000 verkocht.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 16 *Mei*. Uit Lubeck schrijft men van den 9den dezer:

»Wij vernemen uit Petersburg dat lord *Durham* aan het russische kabinet openingen heeft gegeven omtrent de zaak der *Vixen* en dat die zaak tusschen de twee daarin betrokkene gouvernementen op het minnelijkst is afgedaan. De genoemde engelsche gezant zal op het einde van deze maand Petersburg verlaten, zich eerst naar Karlsbad en vervolgens voor korten tijd naar Londen begeven. Het beweerde van sommige bladen, dat hij zijnen post aan het ruissische hof zou neêrleggen, mag men voor ongegrond houden, daar hij het te Petersburg zeer naar den zin schijnt te hebben, en wij ook niet gemakkelijk goed vervangen zou worden; want, in weêrwil van zijne vrij radikale denkwijze in staatkundige aangelegenheden, bezit hij het vertrouwen van het ruissische kabinet. Het strekt lord *Durham* tot eer dat hij de zaak zijner natie goed weet te vertegenwoordigen, even als men omgekeerd, van keizer *Nikolaas* moet zeggen dat hij geen absolutistische vooroordeelen kent, en talenten, regtschapenheid en geestkracht, waar zij ook gevonden worden, weet op prijs te stellen.

ADVERTISSEMENTEN.

(26790) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 4den Augustus 1837, des voormiddags ten *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof publiek bij Executie verkoopen, de navolgende Slaven met namen:

Hope, Adam, Sandy, Winst, Dumfries, Pieter, Isaac, Jessy, Adriaan, Henry, Simon, Bacchus, Martha, Venus, Clasina, Gerrit, Coco, Johannes, Mary, Betolonia en *William*; aankomende RICHARD WHITE.

Paramaribo den 29 Julij 1837.
R. GOLLENSTDE,
Exploicteur.

(26765) Het heeft den Almagtigen GOD van het Heelal, behaagd, om op den 24sten dezer, uit ons midden te rukken, onze teedere en veelbeminde Moeder, Behuwd-Moeder Grootmoeder en Over Grootmoeder, Mejufvr. PHILIPPINA ALBRECHT laatst Weduwe van wijlen JACOB WIJNBERGEN, in den gezegenden ouderdom van 76 jaren en 8 dagen, en wij twijfelen niet of zij is in de schoot der Eeuwige Heerlijkheid overgenomen.

Geven volgens gebruikelijke wijze kennis aan alle Vrienden en Bekenden, en verzoeken van Brieven van Condoleantie verschoon te blijven.

Paramaribo den 28 Julij 1837.
A. MELCHERTS.
J. F. WIJNBERGEN.
Mede voor de Zuster en de verdere Familien.

(26779) De ondergeteekende is voornemens met zijne Familie de Kolonie te verlaten, en biedt tegens favorable condities te koop, onderscheidene *HUIZEN*; wordende tevens opgeroepen, alle de genen *die deugdelijke vorderingen* ten zijnen lasten hebben, ten einde na accoord bevinding betaling te erlangen, als mede dusdanige personen die *obligatoire schuldbekentenissen* onder zich berustende hebben, waarop zijne handteekening als borg parresseert, om zich *binnen* den tijd van *drie maanden* na dato dezes bekend te maken, ten einde in den voorgenomenen verkoop zijner huizen niet geïnterdisseerd te kunnen worden.

Zoo mede verzoekt hij zijne *Debiteuren* hun verschuldigde zoo spoedig mogelijk te komen aanzuiveren, om regtsmiddelen te vermijden.

Tevens verwittigt hij het geëerde Publiek, dat hij den Heer F. C. KUSTER geautoriseerd heeft tot het opnemen der *Obligatien* en de accoordteekening der blanco *Rekeningen*; en noodigt alle personen uit, zich bij gemelden Heer daartoe te vervoegen.

Paramaribo den 30 Julij 1837.
J. P. TAFARES.

WORDT IN HUUR GEVRAAGD:

(26785) Eenige bekwame *TIMMERNEGERS*, om op Plantaadje te werken; — adres ter dezer DRUKKERIJ.

(26783) *.* ALGEMEENE VERGADERING, in de Collegie-Tuin *VADERSZORG* op Maandag den 31sten dezer.

Paramaribo den 30 Julij 1837.

J. C. W. BRUNINGS,
Secretaris.

(26756) De minderjarige R. A. GOLLENSTEDE vertrekt.

Mengelwerk.

DE HOROSCOOP.

Wanneer wij in vroegere en hedendaagsche romans, in welke het noodlot eene ijzingwekkende rol speelt, de meest verwikkelde, avontuurlijke omstandigheden en gebeurtenissen kunstig zamengesteld en moeijelijk eene ontknooping te gemoet gevoerd zien, dan houden wij dergelijke kunstgewrochten voor uitsporige vruchten eener overspannen verbeelding, die, ook onder de schoonste vormen en bij de schitterendste voordragt, ons de keuze des onderwerps doen bejammeren; zelfs bij het mogelijke der wezenlijkheid van zoodanige verwikkelde omstandigheden, gelooven wij niet aan derzelver werkelijk bestaan en aan hare ontwikkeling in derzelver natuurlijken zamenhang. En toch levert de wezenlijkheid voorbeelden op van zoodanige gebeurtenissen, die, even als de gezegde vruchten der verbeelding, wel in derzelver daadzaken als gegrond en waarachtig, maar toch in derzelver zamenloop althans als onverklaarbaar zich aan het kortzigtig menschelijk oog voordoen. Wij willen hier onzen lezeren eene zoodanige gebeurtenis mededeelen, zoo als zij, in den aanvang der jl. maand Maart voor een Koninklijk Geregtshof in Spanje geregtelijk verhandeld is geworden, en zoo als zij door de *Gazette des Tribunaux* wordt vermeld:

Don Gonzales Clondirien woonde met zijne ouders in de stad Cordova. Welgemaakt, rijzig van gestalte, vlug en behendig, vlijtig en ordelievend, was hij de glorie zijner hem minnende ouders. Hij beloofde, de vreugde hunner oude dagen te worden, want hij beminde hen van ganscher harte. Zijn vader en zijne moeder omvatteden alle zijne denkbeelden, in hen vereenigden zich alle zijne gemoedsaandoeningen. Men kon hem welligt te laste leggen, een donker en droefgeestig karakter te vertoonen, maar de treurigheid, welke men in hem waarnam, was van eenen zoo zachten, zoo roerenden aard, had zoo iets bijzonder aanminnigs, dat men niet slechts haar in hem verschoonde, maar zelfs gaarne aan hem zag.

Het is heden ongeveer acht jaren geleden, dat Clondirien, op het feest Onzer Lieve-Vrouw del Pilar, de godsdienstoefening bijwoonde in dien trotschen tempel, welken vroeger de Mooren hunnen valschen profeet opgerigt hadden, doch die thans, ter eere Gods, in eene Christelijke kerk veranderd is. In dien tempel bragt hij een groot gedeelte van den dag door, of liever, hij dwaalde in het digte zuilen-woud rond, hetwelk door het onmetelijk groot aantal pilaren gevormd wordt, die het koepeldak der moskee ondersteunen. Maar, in weerwil van zijnen godvreezenden zin, was het hem te moede als overmagtigde hem naar het spreekwoord: *tras la cruz el diabolo*, de booze geest. Eerst omstreeks het invallen van den nacht verliet hij de kerk, en nog herhaalde zijne lippen de laatste woorden van het gebed, hetwelk hij voor het geluk zijner ouders ten Hemel had opgezonden, nog waren zijne vingeren vochtig van het wij-water, waarmede hij zijn voorhoofd had besproeid, toen hij door eenen bedelaar werd aangesproken. Deze was een dier koperkleurige wezens, wier sterkgeteekende geloofs-uitdrukking eeniglijk aan dat geslacht eigen is, hetwelk van roof, diefstal en waarzeggen leeft; kortom, het was een Gitano.

Signor, zeide de bedelaar, na eene kleine gift ontvangen te hebben: Signor, ik versta de kunst van horoskoop-trekken, ik weet de toekomst te ontsluijeren; zijt gij niet begeerig te vernemen wat u gewigtigs in uwe leven gebeuren zal?

Clondirien gevoelde zich door eene heimelijke onrust bewogen, welke hij zich-zelven niet te verklaren wist; hij hoopte door het vernemen van zijn toekomend lot zijne gemoedsberoering te kunnen verdrijven; na eenig aarzelen nam hij den voorslag aan.

Kom slechts met mij, zeide de Gitano, en Gonzales volgde hem.

Zij liepen gedurende een wijl tijds eene menigte kleine, afgelegene straten door, welke de bedelaar voorbedachtelijk scheen gekozen te hebben. Verscheidene malen kwam het Clondirien voor, als of eene waarschuwende stem hem toeriep dezen Gitano niet te volgen, want dat men poogde hem in eenen valstrik te lokken; hij gaf echter aan deze opwelling van vrees geen gehoor. De eenige voorzorg, welke hij nam, was dat hij de greep van zijnen dolk, zoo als ieder echte Spanjaard dien altijd bij zich draagt, tot een snel en gemakkelijk gebruik gereed hield, en zoo ging hij dan met zijnen geleider voort. Meer dan eenmaal zeide hem ook onderweegs zijn geweten, dat het zijnen God tergend was, zijn oor naar wrevelmoedige waarzegger-kunstenarijen te neigen; maar alle deze vrome gedachten en waarschuwingen des hemels weerhielden hem niet.

Zij kwamen voor de stadspoort, traden in een donker olijfboomenbosch, en weldra bevonden zij zich te midden van eenen troep heidens.

Clondirien betaalde den overeengekomen prijs, en nu namen ontzettende bezweringen eenen aanvang. Men begon met den jongman eene menigte onverschillige zaken te zeggen, en besloot met hem te voorspellen, *dat hij eenmaal zijnen vader en zijne moeder zoude om het leven brengen.* Mijne geliefde ouders ombrengen, Ik! Riep Gonzales buiten zich-zelven door ontroering — gij liegt, vervloekte heksenmeester!

Maar deze antwoordde koelbloedig: vertoorn u niet, Jonge Heer; het is niet anders; gij zult uwe ouders dooden. —

God in den hemel! Riep Gonzales, wat heb ik dan misdaan om zulk eenen vloek te verdienen.

De goeden, hernam de Gitano, moeten menigwerf voor anderer schuld boeten; *de Hemel straft in u de vrucht eener kerkschennige Non en van eenen Monnik die zijne gelofte brak.*

Gij liegt, schandelijke booswicht! schreeuwde Gonzales, gij lastert mij en mijn gansche geslacht! Hij trok met de linkerhand zijnen dolk uit, greep met de regterhand den horoskooplezer bij den gorgel, en wilde hem neerstooten; maar, in hetzelfde oogenblik werd hem de dolk uit de hand gewrongen, hij zelf neergeworpen en nu flikkerden twintig blanke messen boven zijn hoofd. Verder deed men hem geen leed, gaf hem nog een veilig geleide tot aan den uitgang van het bosch, en zoo kwam hij te huis, treuriger en somberder dan ooit te voren; ondanks alle moeite welke hij aanwendde, kon hij in zijn onrustig en bijgeloovig gemoed den indruk niet uitwisschen, welken des Gitanos voorstelling op hem gemaakt had; gedurende vele dagen folterde hem eene ware hellepijn. Dezen toestand niet meer kunnende verduren, besloot hij, zich althans over een gedeelte der voorspelling zekerheid te verschaffen, en nu trad hij op zekeren dag, geheel ontroerd en in tranen smeltende, voor zijnen vader, viel hem te voet, en vraagde hem, of het waarheid ware, dat deze een Monnik was geweest; of het waarheid ware dat zijne moeder eene Non was?

Met onuitsprekelijken angst hoopte hij op een antwoord, hetwelk hem zijne innerlijke rust zoude hergeven.

Ach, mijn geliefde zoon, hernam zijn vader, ik ben verbaasd en verrast, u een geheim te zien vermoeden, van hetwelk wij verzekerd waren, dat voor u en voor de geheele wereld een ondoordringelijke sluijer hetzelve bedekte. Daar nu echter een of andere booze genius u daarvan een voorgevoel schijnt te hebben ingeboezemd, is niets billijker, dan dat gij de geheele waarheid verneemt; hoor derhalve: ik was ongeveer twintig jaren oud, toen ik in het jaar 1796 in een klooster in Navarra geplaats werd. Daar in bleef ik tot het jaar 1808. Omstreeks dat heilloos tijdperk werden de kloosters door de onmeedoogende troepen onzer onderdrukkers overvallen en uitgeplunderd; wij moesten vlugten om ons leven te redden. Ook uwe moeder bevond zich in het zelfde geval; ook de nonnenkloosters werden verwoest, en zij behoeftigen verlaten in de wijde wereld gedreven. In dien toestand zag ik haar voor de eerste maal. De gelijkvormigheid onzer rampen wekte spoedig een wederzijdsch vertrouwen tusschen ons, en zoo kwamen wij nader tot elkander. Wij vereenigden onze krachten ter bestrijding van een gemeenschappelijk ongeluk. In de oogen van koude, hardvochtige zedenmeesters is ons gedrag welligt te wraken, maar de gevoelige en goede mensch wendt ook voorzeker hier de goddelijke uitspraak aan: voor iedere zonde is vergiffenis bij de goddelijke genade. — Verre, zeer verre van ons land zetteden wij ons in deze stad neder, waar niemand ons en onze lotgevallen kent. Aan onze vlijt en spaarzaamheid hebben wij ons bestaan te danken. God heeft den kleinen koophandel, welken ik aanvaardde, gezegend, en het maakt ons grootste en schoonste geluk uit, dat gij, zonder alle de wederwaardigheden welke wij bleefd hebben, de vruchten onzer vlijt verbeid in vrede kunt genieten.

Dit verhaal, hoezeer het ook de vroome gezindheid van Clondirien schokte, werkte niet het minste uit tot vermindering der liefde welke hij zijne ouders toedroeg. Maar het vervulde echter zijn hart met kommer; want, had de Gitano in één deel zijner profetie de waarheid gezegd, waarom zou dan ook, met behulp des Satans, het niet mogelijk gemaakt worden dat ook het andere deel eenmaal vervuld wierd!

Deze gevolgtrekking bragt hem tot het vaste besluit om den voorspelden gruwelijken, aan zijne ouders, ook ware het slechts in krankzinnigheid, te plegen, moord onmogelijk te maken door *zijne woonplaats voor eeuwig te verlaten.* Tot dit einde, wendde wij bij zijne ouders het reikhalzends verlangen voor, om de wereld te gaan bezigtigen, en smeekte hij hen dringend, eene groote reize te mogen aanvaarden.

Waarom wilt gij ons verlaten? vraagden de bedroefde ouders aan Clondirien: blijf, o blijf bij ons, wij smeeken u daarom; zoekt gij beter brood dan het onze, van de schoonste tarwe? Geloof onze ondervinding: *de steen die rolt zet geen mos aan en menigeen gaat de wijde wereld in, om wol in te zamelen, en komt zelf geschoren terug* (1).

Bij deze redenen voegden zij nog vele andere, doch Gonzales bleef onverzettelijk bij zijn besluit. Zij moesten derhalve inwilligen, en nadat zij hem eene vrij aanzienlijke som gelds ter hand gesteld en hem hunnen zegen gegeven hadden, begaf hij zich op weg naar Madrid, van waar hij, zoo hij voorgewend had, naar Frankrijk zoude reizen. Hij was naauwelijks ter halverwege gekomen, of hij nam zijne rigting regts, over Castro Rio, naar Grenada, en begaf zich vervolgens, over Baena las Ventas naar Alcala la Real. Hier hield hij zich slechts op, om uit te rusten verliet nu den grooten landweg en begaf zich in de grootste woestenijen der Sierra de Grenada; midden onder hemelhooge bergen kocht hij zich eene hut met eenen tamelijk grooten, door een hek ingesloten tuin. Aldaar zette hij zich neder, vastelijk voornemens er als kluizenaar ter leven en boete te doen, om het hem boven het hoofd hangende ongeluk af te wenden. Hij leefde van de jagt en van de voortbrengselen van zijnen tuin. Al den tijd, die hem overbleef, bragt hij door met bidden in eene kapel welke hij zelf ter eere der heilige moedermaagd in zijnen tuin had opgerigt. Op deze wijze leefde hij zes jaren in volstrekte afzondering. Slechts des zondags begaf hij zich naar Campillo de Arenas, of naar Carcheligio, om de mis te hooren. Ook begaf hij zich, eens of tweemalen in het jaar, naar Benalva, om kruid en lood en de hem noodige kleedingstukken te koopen, alsook om de huiden der door hem geschoten dieren tot geld te maken. — Dit was Clondirien's levenswijze, en in weerwil van alle nasporingen der politie en van het geregt, kon men niets te zijnen laste ontdekken.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

(1) *Een in de Spaansche volkstaal zeer gebruikelijk spreekwoord, hetwelk wij opzettelijk hier mededeelen.*

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.